

der, saaledes forekommer det Udvalget, at der turde være Anledning til at træffe lignende Bestemmelse for de i §§ 297 og 298 omhandlede Tilfælde. Vel tillægger Frdg. 4de October 1833 § 28 ved Legemsbestadigelser den Skadelidende Retshandling paa Gøbtgjørelse for Videlse, Ryde og Bangir, men den gjør dog dette afhængigt af, at „han selv er uden Brøde“, og det lader sig ikke nægte, at det ofte navnlig i Tilfælde af Uagtsomhed vilde være haardt, om den Paagjældende, der ikke kan undgaa Straffeanfvar trods den Skyld der kan være paa Modpartens Side, endvidere skulde være pligtig at hvide denne Erstatning af den heromhandlede Natur. Ganske paa samme Maade kan Sagen stille sig, naar Forholdet har medført Døden, og Udvalget troer derfor Alles Tars bedst varetaget, naar det lægges i Domstolens skjærmende Haand. Udvalget stiller derfor Endringsforslag i denne Retning (Nr. 145 og 146).

Udvalget har allerede i Cap. 19 om Vold og Legemsfor nærmelser fundet Veilighed til at bemærke, at Lovens 6—5—1 foreskrev Forbrydelse af Arv for Vold, udøvet imod Forældre; samme Regel gjaldt efter Art. 2, naar Nogen bandede sine Forældre eller dennem ubluelige tiltaler eller paataler paa Tre og Lempe, og Frdg. 4de October 1833 udbødte disse Bestemmelser til at gjælde Forbrydelse af Arveret efter begge Forældrene, dog saaledes, at det stod til dem eller til een af dem at gjengeve Barnet den forbrudte Arv ved en udtrykkelig og bevitelig Villieserklæring (Testamente). Udkastets Regler i § 300 indeholde saaledes i det Væsentlige ifkun Udtalelse af, hvad der allerede nu er gjældende Ret, men medens de begrænse Arverettens Forbrydelse til kun at angaa Arv efter den af Forældrene, mod hvem Fornærmelsen udøves, og ved Tre fornærmelser alene kjende saadan Fortabelse i Anledning af de grovere Arter (§§ 212 og 213), bør det dog bemærkes, at paa den anden Side Bestemmelsen udbides til ogsaa at gjælde Vedsteforældre og andre Slægtninge i opstigende Linie. Mindre vigtigt er det, at Udkastet ikke blot tillader Forældrene og Ascendenterne ved Testamente at gjengeve den Skyldige den for-

brudte Arveret i det Hele eller for en Deel, men sætter dem istand til selv ved Voldsfager at forhindre, at der falder Dom i denne Retning. At der i Tilfælde af Vredsfager endog skal nedlægges Paastand fra den Fornærmedes Side (§ 300 andet Stykke), stemmer fuldkommen overens med Reglen i § 219 om, at Vredsfager alene ere privat Paatale undergivne (sfr. ogsaa Henfænde Frdg. 4de October 1833 § 30 med § 23, hvorefter det for Tiden gjælder en modsat Regel for Fornærmelser imod Forældre).

Tre og Tredivte Capitel.
Om Lovens Krafttræden, Overgangsbestemmelser samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser.

Saafrømt det maatte lykkes at tilendebringe Behandlingen af Lovudkastet i nærværende Rigsdagssamling, antager Udvalget, at Tiden for Lovens Træden i Kraft kan fastsættes til 1ste Januar 1866 (Forslag Nr. 148.) Den vil imidlertid ikke kunne gjælde for Færøerne uden først at have været forelagt Rigsdinget, og da en udtrykkelig Bestemmelse herom pleier at optages i senere Lov, bør den ikke heller sættes i denne. Udvalget foreslaaer derfor at optage en Udtalelse herom i § 1 (Endringsforslag Nr. 147).

Det er i fuldkommen Overensstemmelse med almindelige Grundsætninger, naar Udkastets § 302 foreslaaer, at Straffen for Forbrydelser, som vel ere begaaede, men for hvis Vedkommende den anlagte Sag ikke endelig er paakjendt, forinden den nye Lov træder i Kraft, vil være at fastsætte efter denne, forsaavidt den derefter vil blive mildere end efter den ældre Lovgivning.

Naar Udkastet i § 303 bestemmer, at den, som efter tidligere at være dømt til Straf for en Forbrydelse, for hvilken der i nærværende Lov er foreskrevet forhøjet Straf i Gjentagelsestilfælde, igjen findes skyldig i lige Forbry-